

1

Novembris, 2010

KARLS BIJA DZIRDĒJIS par šisnakts notikumiem policijas radio ceļā no mājām Alleredā. Parastos apstākļos viņu nekas neinteresētu mazāk par Tikumības policijas darbu, taču šajā gadījumā bija citādi.

Kāda eskorta biroja vadītāja bija aplieta ar sērskābi pašas dzīvokli Enghāvevejā, un Valsts slimnīcas apdegumu nodaļas personālam bija darba pilnas rokas.

Tagad policija meklēja lieciniekus, bet pagaidām bez rezultātiem.

Bariņš šaubīga izskata puišu no Lietuvas jau bija atvesti uz nopratināšanu, bet nakts gaitā kļuva skaidrs, ka tikai viens no aizdomās turamajiem varētu būt vainīgais, taču viņam nevarēja tikt klāt. Trūka pierādījumu. Cietusī slimnīcas uzņemšanā bija paziņojusi, ka nespēs norādīt uz vainīgo, un nu viņiem bija jāatlaiž viss bars.

Vai gan kas tāds jau nebija piedzīvots?

Iedams pāri Policijas pārvaldes pagalmam, viņš satika “Halmtorva lāsteku”, Branduru Īsaksenu no Centra iecirkņa, ceļā uz stāvlaukumu.

– Dodies bojāt kādam dzīvi? – Karls noņurdēja garāmejojot, un tas stulbenis, dies atpestī, apstājās, it kā būtu saņēmis uzaicinājumu uz sarunu.

– Šoreiz tā ir Baka māsa, – Īsaksens vēsi sacīja.

Karls lūkojās uz viņu nesapratnes pilnām acīm. Par ko, ellē, viņš runāja? – Traki gan, – viņš atteica, tāda atbilde derēja vienmēr.

– Tu taču esi dzirdējis par uzbrukumu Enghāvevejā? Viņa izskatījās briesmīgi, – Īsaksens turpināja. – Šonakt dakteriem slimnīcā bija daudz darba. Tu taču labi pazīsti Bergi Baku, vai ne?

Karls atmeta galvu. Bergi Baku?! Kā nu ne! A nodaļas komisārs, kas palūdza atvaļinājumu un tad aizgāja priekšlaicīgā pensijā. Tas svētulīgais maitasgabals?

– Es ar viņu esmu apmēram tikpat labos draugos kā ar tevi, – Karls izgrūda.

Īsaksens drūmi pamāja ar galvu. Jā, viņu abu mīlestību varētu piespiest pie zemes ar tauriņa spārniem.

– Vai tu pazīsti arī Berges māsu Esteri Baku? – viņš jautāja.

Karls lūkojās uz kolonādi, kur nāca Roze ar čemodāna lieluma rokassomu pār plecu. Ko viņa grasījās darīt? Sarīkot atvaļinājumu darbavietā?

Viņš sajuta, ka Īsaksens seko viņa skatienam, un nolaida acis.

– Nekad neesmu viņu saticis, bet viņai pieder bordelis, vai ne? – Karls sacīja. – Un tā jau vairāk ir tava sfēra, tāpēc nejauc mani tur iekšā.

Īsaksena mutes kaktiņi padevās gravitācijas spēkam. – Vari rēķināties ar to, ka Baks nesīsies uz pārvaldi un jauksies izmeklēšanā.

Karls tā gluži nedomāja. Vai tad Baks nebija aizgājis no policijas tāpēc, ka necieta savu darbu un viņam riebās nākt uz pārvaldi?

– Tad viņš būs laipni gaidīts, – Karls atbildēja. – Tikai ne lejā pie manis.

Īsaksens ar pirkstiem izbrauca caur saviem ogļmelnajiem, sapinkātajiem matiem. – Protams, ne. Un tev jau arī lejā pietiek ko darīt, kniebjoties ar to tur, vai ne?

Viņš ar galvu pamāja uz Rozi, kas pazuda augšā pa kāpnēm.

Karls nogrozīja galvu. Īsaksens ar savām blēņām varēja iet pie visiem velniem. Kniebties ar Rozi! Tad labāk pievienoties klosterim Bratislavā.

– Pagaidi, Karl, – trīsdesmit sekundes vēlāk sacīja dežurants “būrī”. – Psiholoģe Mona Ibsena atstāja tev šo. – Viņš pa durvīm pasniedza Karlam pelēku aploksni, it kā tas būtu dienas kulminācijas brīdis.

Karls izbrīnīts to aplūkoja. Var būt, ka tā arī bija.

Dežurants turpināja: – Es dzirdēju, ka Asads esot ieradies jau ap četriem. Jāteic, ka viņš nu gan pagrabā cītīgi nododas savām lietām. Viņš tur plāno terora uzbrukumu pārvaldei, vai? – Dežurants iesmējās, taču aprāvās, ieraudzījis Karla svina smago skatienu.

– Pajautā viņam pats, – Karls atteica, iedomājies par sievieti, kuru lidostā aizturēja tikai tāpēc, ka viņa pieminēja vārdu “bumba”. Acīmredzami avižu pirmo lappušu vērtā pārteikšanās.

Tikko dzirdētais, viņaprāt, bija daudz ļaunāk.

JAU UZ KĀPŅU PĒDĒJĀ PAKĀPIENA viņš sajuta, ka Rozei šodien ir laba diena. Viņam pretī sitās smagnēja krustnagliņu un jasmīnu smarža, kas atgādināja par veco sievieti Esterbrenderslevā, kura mēdza kniebt dibenā visiem vīriešiem, kas pie viņas iegriezās. Kad Roze tā smaržoja, viņam uznāca galvassāpes, un tas nu pārmaiņas pēc nebija viņas parastā īgnuma dēļ.

Asads bija izteicis teoriju, ka viņa šo parfimu ir mantojusi, bet citi domāja, ka tādus šķebīgus maisījumus joprojām varot nopirkt indiešu veikaliņos, kam neinteresējot, vai pircējs pie viņiem atgriezīsies.

– Čau, Karl, ienāc, lūdzu! – viņa iesaucās no sava kabineta.

Karls nopūtās. Kas tad atkal?

Viņš stīvi aizgāja garām Asada haosam, iebāza galvu Rozes klīniski tīrajā kabinetā un tūlīt pamanīja milzu somu, kuru viņa bija nesusi. Cik Karls varēja spriest, satraucošs šajā dienā bija ne tikai Rozes parfims. Tāda bija arī milzīgā papīru kaudze, kas spraucās ārā no somas.

– Ehm, – viņš piesardzīgi iesāka, norādīdams uz papīriem. – Kas tas ir?

Roze lūkojās uz viņu ar melni ierāmētām acīm, kas nevēstīja neko labu.

– Dažas vecas lietas, kuras pēdējā gada laikā mētājušās uz komisāru rakstāmgaldiem. Lietas, kurām būtu vajadzējis nokļūt pie mums. Lai nu kam, bet *tev* būtu jāzina par tādu nolaidību.

Pēdējo mājienu viņa pavadīja ar guturālu dūdošanu, ko varbūt varētu iztulkot kā smieklus.

– Mapes kļūdas dēļ bija nodotas Nacionālajam izmeklēšanas centram. Es aizgāju pēc tām.

Karls pacēla uzacis. Vairākas lietas. Kāpēc viņa tā smaidīja?

– Jā, jā. Es zinu, ko tu domā: tie bija šīsdienas sliktākie jaunumi, – Roze viņu apsteidza. – Bet tu vēl neesi redzējis šo mapi. Šī nav no NIC, tā jau stāvēja uz mana galda, kad es atnācu.

Roze pasniedza viņam apdilušu mapi. Acimredzot gribēja, lai Karls tūlīt sāk to šķirstīt, taču vilās. Sliktām ziņām nepievēršas pirms rīta cigaretes, turklāt visam bija jānotiek pareizajā kārtībā. Viņš taču bija tikko ieradies.

Karls papurināja galvu, iegāja savā kabinetā un nosvieda mapi uz galda, bet mēteļi – uz krēsla kaktā.

Kabinetā bija sastāvējies gaiss, un dienasgaismas spuldze mirkšķināja īpaši drudzaini. Trešdienas vienmēr bija visļaunākās.

Tad viņš aizsmēķēja cigareti un pāri gaitenim aizslāja uz Asada slotu skapi, kur viss bija kā parasti. Lūgšanu paklājiņš atritināts uz grīdas. Bieza ūdens tvaiku migla, kas oda pēc mirtēm. Radio atskaņoja kaut ko līdzīgu delfīnu pārošanās saucieniem apvienojumā ar gospeļu kori, kas atskaņots uz lenšu magnetofona ar pārāk slābanu dzensiksnu.

Stambula à la carte.

– Labrīt! – Karls sacīja.

Asads lēnām pagrieza galvu pret viņu. Saullēkts pār Kuveitu nevarēja būt sarkanāks par nabaga iespaidīgo ožas orgānu.

– Apžēlīgi, Asad, tas neizskatās labi, – Karls teica, soli atkāpdamies. Ja gripa noteikti grasījās plosīties šajos dziļumos, lai tā met viņam likumu.

– Sākās vakar. – Asads nošņaukājās. Slapjās acis izskatījās kā sunim.

– Ej mājās un tūlīt pat, – Karls sacīja un atkāpās vēl tālāk. Ilgāk runāt nebija jēgas. Asads tik un tā neklausīs.

Karls nokļuva atpakaļ drošībā, uzcēla kājas uz galda un pirmo reizi dzīvē apsvēra iespēju, vai nevajadzētu doties čārterlidojumā uz Grankanāriju. Divas nedēļas zem saulesarga ar viegli ģērbusos Monu pie sāniem, ko? Tad gripa varētu trakot pa Kopenhāgenas ielām, kā vien vēlas.

Viņš pasmaidīja par šo domu, izņēma Monas atsūtīto mazo aploksni un atvēra to. Jau ar smaržu vien pietika. Smalka un jutekliska, Monas Ibsenas esence. Tik atšķirīga no Rozes tonnām smagās maņu bombardēšanas.

“Mīlulīt,” tā sacīja.

Karls pasmaidīja. Viņš nebija uzrunāts tik mīlīgi, kopš gulēja Brenderslevas slimnīcā ar sešām šuvēm sānos un aklo zarnu ievārijuma burciņā.

Mīlulīt,

Atnāc pie manis šovakar 19.30 uz Mārtiņu zosi, labi? Uzvelc žaketi un paņem sarkanvīnu. Es parūpēšos par pārsteigumiem.

Skūpstu, Mona.

Karls juta karstumu iesveļamies vaigos. Kāda sievietel

Viņš aizvēra acis, dziļi ievilka cigaretes dūmus un mēģināja ietērpt vārdu “pārsteigumi” attēlos. Tie nebija domāti mazgadīgajiem.

– Par ko tu te tā smaidi aizvērtām acīm? – Aiz muguras atskanēja asa balss. – Vai tev nebija jāapskatās mape, ko es iedevu?

Roze stāvēja durvīs uz krūtīm sakrustotām rokām un pieliektu galvu. Tātad viņa nenozudīs, iekams viņš nereaģēs.

Karls nodzēsa cigareti un pasniedzās pēc mapes. Labāk tikt ar to galā, citādi viņa paliks stāvam, līdz rokas būs sasējušās mezglos.

Tās bija desmit izbalējušas lapas no Hjerringas tiesas. Jau pirmajā lapā Karls saprata, kas tas ir.

Pie joda, kā šī lieta bija nonākusi uz Rozes galda?

Viņš ātri pārskrēja ar acīm pirmajai lapai. Zinādams, kādā secībā teikumi sekos. 1978. gada vasara. Vīrietis noslēcis Nerres upē. Lielas mašīnu fabrikas īpašnieks, aizrautīgs makšķernieks, turklāt dažādu

klubu biedrs. Četri pāri svaigu pēdu ap makšķernieka soliņu un noplukušo somu. Nekā no viņa rīkiem netrūka. *Abu* spole un makšķeres par vairāk nekā piecsimt kronām gabalā. Jauks laiks. Nekā savāda autopsijā. Ne infarkta, ne trombu. Vienkārša noslīkšana.

Ja vien upe šajā vietā nebūtu tikai septiņdesmit piecus centimetrus dziļa, visi to norakstītu kā nelaiimes gadījumu.

Taču Karls zināja, ka ne jau šī nāve ir modinājusi Rozes interesi. Arī ne tas, ka lieta nebija atrisināta un tāpēc tagad atradās pagrabā pie viņiem. Tas bija fakts, ka lietai bija pievienotas vairākas fotogrāfijas un divās no tām rēgojās Karla ģimis.

Karls nopūtās. Noslikušo vīru sauca Birgers Merks, un viņš bija Karla miesīgais tēvabrālis. Jautrs un dāsns vīrs. Gan viņa dēls Ronnijs, gan Karls Birgeru apbrīvoja un labprāt devās viņam līdzi izbraucienos. To viņi bija darījuši arī tajā dienā, lai apgūtu makšķērēšanas viltības un noslēpumus.

Taču pāris Kopenhāgenas meiču bija ar riteņiem izbraukušas cauri visai Dānijai un tagad tuvojās savam mērķim Skagenā ar sviedros pikanti piemirkušiem plāniem T krekliņiem mugurā.

Skats uz abām gaišmatainajām daiļavām, kas sparīgi minās pāri pakalniem, trāpīja Karlam un Ronnijam kā ar āmuru, un viņi nometa makšķerkātus un aizdieba pār lauku kā telēni, kas pirmo reizi dzīvē spēruši kāju zālītē.

Kad abi pēc divām stundām atgriezās pie upes ar meiteņu piegulošo krekliņu aprisēm uz mūžu iededzinātām tiklenē, Birgers Merks jau bija miris.

Pēc ilgām nopratināšanām un aizdomām Hjerringas policija pārtrauca lietas izmeklēšanu. Lai gan policisti tā arī neatrada abas Kopenhāgenas meitenes, kas bija jauno vīriešu vienīgais alibi, pret Ronniju un Karlu necēla nekādas turpmākas apsūdzības. Karla tēvs bija nikns un izmisis mēnešiem ilgi, taču citu seku šai lietai nebija.

– Tu toreiz neizskatījies slikti, Karl. Cik tev bija gadu? – Roze, stāvot durvīs, vaicāja.

Karls nometa mapi uz galda. Viņam nebija vēlēšanās kavēties atmiņās par tiem laikiem.

– Cik gadu? Man bija septiņpadsmit, bet Ronnijam – divdesmit septiņi. – Karls nopūtās. – Vai tev ir kāda nojausma, kāpēc tā lieta te piepeši uzradusies?

– Kāpēc?! – Roze ar asajiem pirkstu kauliņiem piesita sev pie galvas. – Labrīt, princi, mosties! Ar to taču mēs nodarbojamies, vai ne? Mēs rokamies vecās, neatklātās slepkavību lietās!

– Jā. Bet, pirmkārt, šo lietu izbeidza kā nelaimes gadījumu, un, otrkārt, tā nav uzradusies uz tava galda pati no sevis, vai ne?

– Varbūt man jāpajautā Hjerringas policijai, kāpēc tā nokļuvusi pie mums tieši šobrīd?

Karls pacēla uzacis. Vai ne?!

Roze apgriezās un, papēžiem klauzot, devās uz savu teritoriju. Signāls bija uztverts.

Karls lūkojās tālumā. Sasodīts, kāpēc tā lieta te uzradās? It kā tāpat jau nebūtu sagādājusi pietiekami daudz problēmu.

Viņš vēlreiz paskatījās uz fotogrāfiju ar Ronniju un sevi un tad pastūma mapi pie kaudzes ar citām lietām. Pagātne bija pagātne, un tagadne bija tagadne, to nekas nevarēja mainīt, turklāt pirms četrām minūtēm viņš bija izlasījis Monas ziņu, kurā Mona viņu nosauca par “mīlulīti”. Jānosaka taču prioritātes.

Karls pasmaidīja, izvilka no kabatas mobilo telefonu un aizkaināti palūkojās uz sīkajiem taustiņiem. Ja viņš sūtītu Monai īsziņu, tās uzrakstīšana prasītu desmit minūtes, bet, ja piezvanītu, tad varētu tikpat ilgi sēdēt un gaidīt, kad viņa pacels klausuli.

Viņš nopūtās un sāka rakstīt īsziņu. Nekādu šaubu, ka mobilā taustiņu tehnoloģiju bija radījis pigmejs ar makaronu pirkstiem, un normāli funkcionējošiem vidēja lieluma Ziemeļeiropas vīriešiem tāpēc bija jājūtas kā nīlzirgiem, kas spēlē blokflautu.

Pēc tam viņš aplūkoja savu pūliņu rezultātus un ar nopūtu ļāva tur palikt veselai virtenei drukas kļūdu. Gan jau Mona sapratīs: viņas Mārītiņu zoss ir atradusi noiētu.

Brīdī, kad viņš nolika telefonu, durvju ailā parādījās kāda galva.

Pliko galvvidu piesedzošie mati kopš pagājušās reizes bija apcirpti un ādas jaka izgludināta, taču vīrietis tajā izskatījās tikpat saņūrcīts kā allaž.

– Bak?! Ko, ellē, tu te dari? – Karls mehāniski pajautāja.

– It kā tu jau to nezinātu, – atteica vīrs ar acu kaktiņos jaušamu miega trūkumu. – Es jūku prātā. Tāpēc!

Viņš smagi apsēdās uz krēsla par spīti Karla noraidošajiem žestiem. – Mana māsa Estere nekad vairs nebūs tāda kā agrāk. Un tas maita, kurš ielēja viņai sejā skābi, sēž pagrabā Eskildsgādē un plīst aiz smiekliem. Tu tak saproti, ka vecs policists nelepojas ar to, ka viņa māsa vada bordeli, bet vai tev šķiet, ka tam nelietim pēc izdarītā jātiek cauri sveikā?

– Man nav ne jausmas, kāpēc tu esi atnācis, Bak. Ja tevi neapmierina lietas virzība, runā ar Centra iecirkni vai vismaz ar Markusu Jakobsenu vai kādu citu no priekšniekiem. Es nenodarbojos ne ar vardarbības, ne tikumības lietām, tu to labi zini.

– Esmu atnācis, lai lūgtu tevi un Asadu atbraukt līdzī un izspiest no tā nelieša atzišanos.

Karls juta pieri savelkamies krunkās līdz pat matiem. Vai viņš bija jucis?

– Tu tikko esi saņēmis jaunu lietu, varbūt jau esi to pamatinījis, – Baks turpināja. – Tā nāk no manis. Es to pirms dažiem mēnešiem saņēmu no laba kolēģa Hjerringā. Šonakt noliku to uz Rozes galda.

Karls skatījās uz Baku, apsvērdams iespējas. Cik varēja spriest, to bija trīs.

Viena būtu piecelties un iekraut tam kretīnam pa ģīmi. Spēriens pa pakalu būtu otra, taču Karls izvēlējās trešo.

– Jā, mape tur stāv, – viņš sacīja un norādīja uz papīru elli rakstāmgalda stūrī. – Kāpēc tu to nenesi man? Tas būtu bijis mazliet piedienīgāk.

Baks īsi pasmaidīja. – Kad gan piedienība starp mums pie kaut kā ir novedusi? Nē. Es gribēju nodrošināties, ka lietu te lejā ir redzējis vēl kāds cits, lai tā piepeši nepazustu, saproti?

Tagad atkal sāka kārdināt abas pārējās iespējas. Labi, ka tas idiots te vairs nerādījās ikdienā.

– Es paglabāju mapi, līdz pienāca īstais brīdis. Saproti?

– Nesaprotu gan. Kāds brīdis?

– Man ir vajadzīga tava palīdzība.

– Tu taču nedomā, ka es iespējamam vaininiekam ielauzīšu galvaskausu tāpēc, ka tu man pie deguna pavināsi trīsdesmit gadus vecu lietu. Un zini, kāpēc?

Karls pie katra punkta pacēla gaisā vienu pirkstu.

– *Viens!* Lietā ir iestājies noilgums. *Divi!* Tas bija nelaimes gadījums. Mans tēvabrālis noslika. Viņam acīmredzot kļuva slikti, un viņš iekrita upē, tāds bija arī izmeklētāju secinājums. *Trīs!* Manis tur nebija, kad tas notika, un mana brālēna arī ne. *Četri!* Atšķirībā no tevis es esmu kārtīgs policists, kas nepiekauj aizdomās turamos.

Karls brīdi sēdēja, apdomādams pēdējo teikumu. Cik Karls zināja, Baks viņam nevarēja piesiet neko tamlīdzīgu. Katrā ziņā tā liecināja viņa sejas izteiksme.

– Un *pieci!* – Karls izslēja gaisā visus pirkstus un tad sažņaudza tos dūrē. – Ja es tomēr ķertos kādam pie rīkles, tad, visticamāk, zināmam kungam, kurš spēlē policistu, lai gan tāds vairs nav.

Baka smaida krunciņas nozuda. – Labi. Bet tad es varu tev pastāstīt, ka vienam no maniem vecajiem Hjerringas kolēģiem patīk ceļot uz Taizemi. Divas nedēļas Bangkokā ar visām ekstrām.

“Un kāda man tur daļa?” Karls nodomāja.

– Tas acīmredzot patīk arī tavam brālēnam Ronnijam, tāpat kā patīk žūpot, – Baks turpināja. – Un zini, Karl? Kad tavs brālēns Ronnijs ir kārtīgi paņēmis uz krūts, viņš sāk runāt.

Karls apspieda smagu nopūtu. Ronnijs, tas nožēlojamais āksts! Vai ar viņu atkal būs problēmas? Viņi pēdējo reizi bija redzējušies vismaz pirms desmit gadiem savādās iesvētībās Oderā, kad Ronnijs pie bāra bagātīgi iestiprinājās ar dzērieniem un piecirta viesmīlēm. Tas jau nebūtu nekas, ja tikai viena no viesmīlēm nebūtu mazliet pārāk labvēlīga un, galvenais, nepilngadīga un iesvētāmā māsa.

Skandāls tika novērsts, tomēr neizdzēšami iespaidoja ģimenes Ode-
ras atzaru. Nē, Ronnijs nebija no atturīgajiem.

Karls noraidoši pamāja ar roku. Kāda viņam daļa gar Ronniju?

– Ej vien pie Markusa un stāsti, ko gribi, Bak, bet tu viņu pazīsti. Viņš teiks tieši to pašu, ko es. Aizdomās turamos nesit un bijušajam kolēģim nedraud ar tādām lietām kā šī.

Baks atgāzās krēslā. – Un tajā Taizemes bārā liecinieku klāt-
būtnē tavs brālēns visiem izlielījās, ka esot nogalinājis savu tēvu.

Karls samiedza acis. Tas neizklausījās īpaši ticami.

– Ak tā? Tad jau viņš ir pilnīgi nodzēris smadzenes! Nu ziņo par viņu, ja gribi. Es zinu, ka viņš nevarēja noslīcināt savu tēvu. Viņš taču bija kopā ar mani.

– Viņš apgalvoja, ka tu esot piedalījies. Tev gan ir jauks brā-
lēns!

Karla uzacis nolaidās līdz virsdegunei, kamēr viņš piecēlās un sakopoja visus savus spēkus plecās. – Lūdzu, panāc šurp, Asad! – viņš visā rīklē noklīdzās Bakam tieši sejā.

Pagāja tikai desmit sekundes, kad slimais indivīds jau šņaukājās durvīs.

– Asad, mans mīļais, gripas mocītais draugs. Vai tu būtu tik laipns un uzklepotu šim muļķim? Tikai ievēl elpu labi dziļi.

– KAS VĒL ATRADĀS jauno lietu kaudzē, Roze?

Roze izskatījās tā, it kā grasītos paņemt visu to makulatūru un iekraut viņam klēpī, taču Karls viņu pazina. Kaut kas jau bija aizķē-
ris viņas uzmanību.

– Šīsnahts uzbrukums eskortmeiņu suteneri man atgādināja vienu lietu, kuru tikko esam saņēmuši no Koldingas. Tā bija kaudzē, ko es atnesu no NIC.

– Vai tu zini, ka tā sutenere ir Baka māsa?

Roze pamāja ar galvu. – Īsti nepazīstu to vīru, bet baumas kļīst ātri. Tas šeit tikko bija viņš, vai ne? – Viņa uzsita pa augšējo mapi un atvēra to ar melni lakotiem nagiem. – Klausies, Karl, citādi varēsi to lasīt pats.

– Jā, jā, – Karls atteica, kamēr viņa skatiens slidēja pār Rozes moderno, pelēkbalto biroja vidi. Gandrīz vai sāka pietrūkt viņas *alter ego* Irsas gaišsārtās elles.

– Šī lieta ir par sievieti, vārdā Rita Nilsena, ar “pseidonīmu”... – Roze gaisā uzzīmēja pēdiņas, – ...Luīze Čikone. To viņa izmantoja kādu laiku astoņdesmitajos, kad organizēja tā sauktās... – atkal pēdiņas, – ...“erotiskās dejas” klubos Jitlandes Trijstūrī. Vairākas reizes sodīta par krāpšanu un vēlāk – par savešanu un sutenerismu. Septiņdesmitajos un astoņdesmitajos eskorta biroja īpašniece Koldingā, bet pēc tam bez pēdām pazūd Kopenhāgenā 1987. gadā. Izmeklēšanas gaitā Mobilā vienība vispirms meklē viņu Vidusjīlandes un Kopenhāgenas pornovidē, bet pēc trim mēnešiem izbeidz lietu ar piezīmi, ka tā, visticamāk, bijusi pašnāvība. Pa to laiku bija radušies daudzi jauni, nopietni uzdevumi, un viņi vairs nevarēja veltīt resursus šai lietai, kā te rakstīts.

Roze nolika mapi uz galda un savilka sejā skābu izteiksmi. – Izbeigta, tāpat kā noteikti izbeigs Esteres Bakas lietu. Vai *tu* varbūt esi redzējis kādu, kas te drudžaini skraidītu, cenšoties notvert nelieti, kurš to nodarīja nabaga sievietei?

Karls paraustīja plecus. Vienīgais drudžainais, ko viņš šorīt redzējis, bija viņa padēla Jespera īgnā seja, kad Karls viņu pamodināja pulksten septiņos un lūdza doties uz mācībām Gentoftē paša spēkiem.

– Cik redzu, tajā lietā nebija nenieka, kas norādītu uz pašnāvnieciskām tendencēm, – Roze turpināja. – Rita Nilsena iesēžas savā glaunajā, baltajā piecsimtajā mercedesā un vienā mierā aizbrauc no mājām! Pēc pāris stundām viņa ir kā zemē iegrimusi, un tas ir viss. – Roze izvilka fotogrāfiju un nosvieda to Karlam priekšā. Tajā bija redzama automašīna ietves malā ar pilnīgi izlaupītu salonu.

Kas par vāģi! Uz tā motora pārsega varētu gorīties vismaz puse Vesterbro palaistuvju savos sūri grūti pelnītajos mākslīgās ādas kažokos. Nemaz nelīdzinājās viņa lietotajam dienesta auto.

– Pēdējo reizi viņu redzēja piektdien 1987. gada 4. septembrī, un pēc kredītkartes izrakstiem mēs varam izsekot viņas braucienam no

mājām Koldingā pulksten piecos no rīta pāri Finai, kur viņa uzpilda benzīnu, un tālāk ar Storebelta prāmi uz Kopenhāģenu, kur viņa nopērk cigaretes kioskā Nerrebrogādē pulksten 10.10. Kopš tā laika neviens vairs nav viņu redzējis. Viņas mersedesu pēc pāris dienām atrod Kapelvejā, un salons ir pilnībā izlaupīts. Ādas sēdekļi, rezerves ritenis, radio, kasešu magnetofons un daudz kas cits. Pat stūre ir pievākta. Cimdu nodalījumā palika tikai pāris kasešu un dažas grāmatas.

Karls pakasīja zodu. – Toreiz nebija daudz veikalu ar karšu termināļiem – un kur nu vēl kioskā Nerrebro. Kāpēc aprūtināt sevi un maksāt ar kredītkarti? Viņai noteikti vajadzēja izvilkt karti caur lasītāju un pēc tam parakstīties, un tas viss par nieka cigarešu paciņu. Tur nu gan vajag pacietību!

Roze paraustīja plecus. – Varbūt viņai nepatika skaidra nauda. Varbūt viņai nepatika tai pieskarties. Varbūt viņai patika turēt naudu bankā un ļaut citiem maksāt procentus. Varbūt viņai bija tikai piecsimtnieks, kuru kioska īpašnieks nevarēja samainīt, var...

– Stop, stop! Pietiek. – Karls pavicināja rokas. – Bet saki man: uz ko balstījās teorija par pašnāvību? Vai viņa bija nopietni slima vai varbūt viņai bija slikts finansiālais stāvoklis? Vai tāpēc viņa pirka cigaretes ar kredītkarti?

Roze paraustīja plecus kaut kur zem sava ogļu pelēkā, milzīgā svītera. Droši vien Irsas adīts. – Njā, labs jautājums, tas tiešām ir mazliet dīvaini. Rita Nilsena *alias* Luīze Čikone patiesībā bija turīga dāma un, spriežot pēc viņas neapskaužamā CV, ne tik viegli izkonkurējama. Viņas “meitenes” Koldingā sauca viņu par azbesta veceni un izdzīvotāju. Viņa drīzāk būtu iznīcinājusi visus pārējos zemeslodes iedzīvotājus nekā sevi, sacīja viena no meitenēm.

– Hm! – Karlu pārņēma īpašā sajūta. Tas viņu kaitināja, taču interese bija pamodināta. Klusi un mierīgi sāka rasties jautājumi. Piemēram, par cigaretēm. Vai cilvēks pērk cigaretes, pirms grasās izdarīt pašnāvību? Varbūt lai apklusinātu domas un nomierinātos?

Nolāpīts! Dzirnavas galvā jau atkal mala, un kurš to bija lūdzis? Ja viņš ķersies tam klāt, tad var rēķināties, ka darba būs vairāk, nekā gribētos.

– Tātad pretstatā mūsu daudzajiem kolēģiem tu domā, ka mums ir darīšana ar noziegumu? Bet vai te vispār kaut kas norāda uz nonāvēšanu vai slepkavību? – Karls pēc šiem jautājumiem ieturēja nelielu pauzi. – Ja neskaita to, ka lieta nav slēgta, bet vienkārši apturēta, kas tev vispār ir?

Milzu svīteris atkal noraustījās. Tātad nekā nebija.

Karls lūkojās uz mapi. Ritas Nilsenas fotogrāfija zem papīra saspraudes uz mapes vāka izstaroja lielu spēku. Kalsna sejas apakšdaļa un ļoti plati vaigukauli. Acīs spīdēja spīts un cīņas spars. Bija skaidrs, ka Ritai nospļauties uz dēlīti, kas piespiests viņai pie krūtīm. Noteikti ne pirmā reize, kad viņu fotografēja policijas arhīvam. Nē, tādas sievietes cietumsodi nebiedēja. Viņa bija īsta izdzīvotāja, kā jau prostitūtas teikušas.

Kāda velna pēc lai viņa atņemtu sev dzīvību?

Karls pievilka mapi sev klāt un atvēra to, ignorēdams Rozes greizo smaidu.

Tātad šī melni krāsotā maikste atkal bija iedarbinājusi jaunu lietu.